Vierde Jaer. Nr 37. Zaturdag, 12 September 1857.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven, genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 12 SEPTEMBER.

Een land dat schynt bestemd te zyn om alle slach van vernederingen en onheilen te ondergaen, is voorzeker het magtige Engeland, 't welk voorheên de grootste natien deed beven, maer welks roem in deze leste jaren zeer leeg is gedaeld, want overal waer het de aendacht van Europa op zich trok, wordt het geslagen en vernederd.

Men herinnere zich den bloedigen oorlog van het Oosten, zoo merkweerdig door de wondere dapperheid der Franschen en der Russen, en tevens zal men in het gedachte krygen de menigvuldige gelegenheden in welke de Engelschen, door hunne schuld, geklopt werden en tot spot dienden aen gansch Europa. Was er te vechten, zy kwamen te vroeg of te laet; zy trokken vooruit wanneer zy terug moesten deinzen; zy vreesden de koude, de hitte, het werk, immers al de onaengenaemheden die de oorlog medebrengt, en meer dan eens wenschten de Franschen te regt om van zulke bondgenooten ontslagen te zyn. Met één woord, Engeland en zyn leger dienden tot spot aen gansch Europa, en zy daelden zoo leeg in de achting der gansche wereld als het maer mogelyk was. Hunne eertyds zoo gevreesde zeemagt ontging die minachting niet, want in menigvuldige gelegenheden, bleef zy verre ten achteren by degene der Franschen.

De oorlog met Persien volgde daer op, en gelukte het aen Engeland eenige voordeelen in denzelve te behalen, het verviel nog meer in de achting der volkeren door het onzedelyke 't welk het in 't vredetraktaet deed zegepralen. Persien werd gedwongen den vrede te sluiten, maer 't was ten zedelyken nadeele van zynen vyand.

Wy hebben nadien den oorlog met China zien ontstaen, oorlog die geen ander oogwit heeft dan de bevoordeeling van den hatelyken handel dien de Engelschen in China dryven: zy willen aldaer de openbare gezondheid krenken door den vuigen handel van *opium* (slaepkruid), 't welk de chinesche natie verbastert en verdelgt. Maer alles wat zy tot nu toe gepoogd hebben om hunne beheersching daer te stellen, is mislukt en waerschynlyk is het dat zy, in den loop dezes jaers, niets gewigtig meer tegen China zullen kunnen wagen.

Maer 't is bezonderlyk in Indien dat Engeland gestraft wordt, en hier verhaesten wy ons te zeggen dat wy uit hert en ziel beklagen de onschuldige slagtoffers der afschuwelyke wreedheden die de Indianen aen den dag leggen; maer het is sedert lang gebleken: de erge tooneelen die nu in Indien plaets grypen, zyn opgebeurd door de ongehoorde dwinglandy welke de Engelschen aldaer sinds ettelyke jaren aen den dag leggen. Sir Napier, een niet verdachte getuige, schreef in 1850, dat men zich nauwelyks een denkbeeld kon maken van de wreedheid welke de Engelschen jegens de inlanders pleegden. Nooit, zegde hy, begeeft een regiment zich op marsch, of het begaet de vreeselykste verdrukkingen. Ik heb, zegde hy, al de distrikten des lands doorreisd, nu te peerd, dan te voet, en ik heb sinds vele jaren de onweerdigste daden zien plegen.

Dit verklaerde een ambtenaer van het gouvernement, en nu zien wy de terugwerking tegen de verdrukking welke zyne landgenooten alsdan begingen. Nu wordt Engeland op zyne beurt gefolterd, nu is het ook ten prooi aen ongehoorde onmenschelykheden: de vrouwen en kinders hebben bovenal veel te lyden; en de oproer vernietigt in byna al de gewesten het gezag van het engelsch gouvernement. Bevoegde mannen beweeren reeds dat Engeland nooit meer zyne magt in Indien zal kunnen herstellen gelyk zy het geweest is, en anderen, nog verder gaende, houden staen dat het reeds vaerwel mag zeggen aen zyne indiaensche bezittingen, die zy voor hem als verloren aenzien.

Wat er ook zy van de weerde dier voorzeggingen, de straf welke Engeland in Indien ondergaet, is groot en veelbeduidend: zy komt de reeks vernederingen vermeerderen die hem opvolgentlyk te beurt vallen, en de misschien nog niet ten einde zyn, want dit land heeft veel kwaed gedaen in al de landen waer het den meester heeft mogen spelen: Ierland, Italien, Griekenland, Turkye, enz., enz., hebben menigmael ondervonden hoe trouwloos, hoe wreed, hoe onmenschelyk zelfs, de Engelschen te werk gaen wanneer zy de overhand hebben, — en God is regtveerdig jegens de natien gelyk jegens de menschen; hy straft de eenen gelyk de anderen; nu straft hy Engeland op eene zienbare wyze, en wanneer men in het belang van het menschdom, de ongelukkige slagtoffers der indiaensche terugwerking beklaegt, doet er zich in hert een gevoelen op waerby men gedwongen is de regtveerdigheid van den Almogenden te herkennen.

Landbouw-Societeit van het Oosten van België.

SECTIE VAN TONGEREN EN JUPRELLE.

Het groot belang dat zich hecht aen de landbouwtentoonstelling welke de toekomende week te Tongeren zal plaets hebben, zet ons aen om het programma der pryzen met al de veranderingen die er aen toegebragt zyn mede te deelen.

De tentoonstelling zal plaets hebben in het stadskollegie in de Maestrichterstraet. De jury zal zyne werkzaemheden om 10 uren beginnen. De prysuitdeeling zal plaets hebben op de groote markt des namiddags om 4 uren. Dit feest zal met veel luister geschieden. Verscheidene hooggeplaetste ambtenaren, en onder anderen M. de graef de 'T Serclaes, gouverneur van Limburg, zullen hetzelve met hunne tegenwoordigheid vereeren.

Programma van het concours dat de Tongeren zal geopend worden, op dingsdag, den 15 september 1857.

Paerden-ras.

1ste CONCOURS. — Aen den eigenaer van het lot van 3 paerden, hengsten, ruinen, merrien of veulens, van inlandsche ras, zonder onderscheid van ouderdom, en gezamentlyk het meest volmaektheden vereenigende:

1 prys, een ploeg en 80 franken.
2 prys, 40 fr.

2de CONCOURS. — Aen den eigenaer der merrie die twee of meer tanden heeft, en die het nuttigste zal geoordeeld worden tot voortbrenging eener goede ras:

1 prys een paerdshak en 240 fr. vergund door de stad Tongeren.
2 prys, 40 fr.

3de CONCOURS. — Aen den eigenaer der merrie die twee of meer tanden heeft, dewelke het meest geschikt zal geoordeeld worden om goede trek-paerden voort te brengen:

1 prys, 100 fr.
2 prys, eene egge.
3 prys, 50 fr.
4 prys, 40 fr.

4de CONCOURS. — Aen den eigenaer van het schoonste hengst-veulen dat nog geene tanden uitgebragt heeft:

TWEE DAGEN VAN KEIZER HENDRIK VI.

(*Vervolg en einde*).

De achterdocht, de vrees hadden in de gemoederen toegenomen. Twaelf burgers uit Rheims boden aen om den ouden kanonik te vergezellen. Zy stegen te paerd en begaven zich op weg. Alvorens de stad te verlaten, hield een derzelve plotselings stil; er schiet my iets te binnen, zegde hy, dat onze ongerustheden kan doen bedaren of verdubbelen. Keeren wy naer het verblyf der duitschers, en laten wy zien of zy alles hebben medegenomen.

Men ging dan op het oogenklik naer het huis welk de hoflieden des keizers bewoonden. Men vernam met schrik dat zy inderdaed niets hadden achtergelaten, en dat zy hunne kleederstukken hadden ingepakt als lieden die weggingen.

— Wy zullen niet tydig genoeg aenkomen, zegde Thomas zyne tranen al afdroogende; en hy vertrok, zyn paerd aensporende, langs den weg welken Albert en zyne moordenaren hadden ingeslagen.

Het was eerst na eene uer dravens dat Thomas en zyne reisgezellen aen den kleinen hollen weg aenkwamen. In het voorbygaen, op een twintigtal schreden van den weg, hoorden zy eenen diepen zucht. De maen verlichte eene groep die onbeweeglyk scheen; geene stem verhief zich om hulp of bystand. Maer een nieuwe en meer gesmoorde zucht deed vermoeden dat daer iets geheimzinnigs en droevigs moest wezen. Een jongman liep er naer toe en liet uit zyne borst eenen vervaerlyken gil opryzen. Schrikbarend tooneel! De bisschop Albert lag daer ontzield uitgestrekt in zyn reeds gestremde bloed; zyn kanonik naest hem lag gemuilband; de getrouwe bediende met dolksteken doorboord, insgelyks gemuilband, had zich opgeregt en zocht zyn hoofd los te maken om zynen aengebeden meester bystand te gaen toedragen.

Thomas en al de anderen snelden naer de plaets van het bloedbad. De pen kan hier niet uitdrukken wat er in hunne gemoederen omging. Zy vernamen van den kanonik en van den bediende gansch het afgryzelyke gruwelstuk. De vrome Albert vraegde eene tweede mael aen den eersten hofman om eindelyk naer de stad terug te keeren; een der duitschers keerde zich eensklaps om, wierp zich op hem en trof hem met zulk eenen hevigen slag dat hy hem het hoofd verhryzelde en hem op den grond deed vallen. Daer, terwyl hunne dienaren den kanonik en den bediende terug hielden om hen te mishandelen, sprongen de twee andere hoflieden van hunne paerden af en hadden met dertien steken hun reeds gedood slagtoffer doorboord. Daerom waren zy over de velden ontvlugt, het paerd van den prelaet medevoerende. En sints eene uer, voegde de bediende er by, verwachtten wy niets meer dan de hulp Gods.

— Alzoo, zegde al weenende de oude Thomas, eene uer vroeger, en wy hadden hem gered. Konden wy ten minste zyn bloed op zyne beulen doen boeten! De twaelf Rheimsche burgers wilden hen vervolgen. Maer waer te gaen zonder te weten welken weg zy hadden genomen, en te meer daer zy eene uer vooruit waren! Men bepaelde zich dan om weder stadwaerts te keeren om den heiligen geestelyke de droevige eerbewyzen te betoonen.

Zoodra men den anderen morgend te Rheims het gruwelstuk vernam dat er gepleegd was geworden, begaf zich al het volk naer de hoofdkerk waer het lyk was ten toon gelegd. Men had het gewonde ligchaem met zyn geestelyk gewaed aengekleed, en het geheele priesterdom in zware rouwkleeding omringde het lyk. De kanonik die van het schelmstuk ooggetuige was geweest, vertrok naer Roomen, gelast om den paus van de geheele zaek te verwittigen.

De oude Thomas die aen den hertog van Braband om zoo te zeggen niet kon vergeven zynen broeder verlaten te hebben, nam het bebloede kleed van den martelaer en kwam er mede te Brussel.

Hy verscheen voor den hertog Hendrik: — Monseigneur, zegde hy tot hem wat is er van uwen broeder geworden? Van uwen bystand beroofd, heeft hem een wild dier verscheurd.

Deze woorden al uitsprekende spreidde hy aen de voeten des prinsen het verscheurde en met bloed bezoedelde kleed. De hertog van Braband, deed by deze vertooning eene zwaermoedige wanhoop uitbersten. — Het bloed myns broeders eischt wraek, riep hy luidkeels, ik heb mynen goeden broeder verlaten: dit onschuldig bloed zal op my beklyven. Zyne droefheid werd zoo hevig dat men onophoudelyke poogingen moest aenwenden om hem te troosten. — Wanneer ik ook het leven myns broeders niet heb beschermd, zegde hy ten laetste zal ik zyne dood wreken.

Hy noodigde zyne onderdanen uit, als ook zyne leenmannen, zyne bloedverwanten, zyne vrienden. Eene morning van verontweerdiging deed zich in geheel Belgie over de moord van Albert hooren. Al de prinsen, al de heeren, al de ridders beantwoordden den oproep van Hendrik van Braband, een geducht bondgenootschap vormde zich tegen de moordenaers. De opgewondene bisschop Lotharius en Dirk van Hostade waren verheugd, zegde men, over deze moord welke zy verwachtten; men trok tegen hun op. De keizer was zoodaniglyk verschrikt wegens de algemeene verbittering door de moord van Albert veroorzaekt dat hy die niet durfde erkennen. De kanonik die naer Roomen was gegaen, kwam terug met eenen pauzelyken brief waerby Albert van Leuven werd geplaetst, onder het getal der heiligen, welke de Kerk vereert, en waerin ook al diegene welke deel aen de misdaed hadden genomen, in den ban werden geslagen, van de gemeenschap werden afgesneden, en afgescheiden van de maetschappy der geloovigen,

Hendrik de VI verontrust zynde, verjoeg de moordenaers uit zyn hof en uit zyne Staten, hy veroorloofde den hertog van Braband met overeenkomst der Luikenaren eenen nieuwen bisschop te benoemen, hy liet Lotharius en zynen broeder aen den toorn van het publiek over. Dirk van Hostade rekende op de hulp van Boudewyn V, graef van Henegouwen; maer Boudewyn zond hem bevel Maubeuge,